— О, славни ми господарю, твоята брада е най-дългата; съ нея могатъ да се обесятъ едновременно и седемтѣхъ твои вѣрни слуги. Твоята брада е най-бѣлата, би я взелъ човѣкъ за снѣгъ по най-горната часть на дърветата. Твоята брада е най-меката, по мека отъ възглавницата на нашата любима богиня на ленностьта.

— Това да чувамъ винаги, моя малка заешка муцунке, а не злитѣ думи на онова незнайно сѫщество, което ме събуди тъй рано тази сутринь.

— А какво ти рече то, хубави мой господарю?

— Каза ми: „Ти носишъ най-голѣмото име на свѣта, но никой го не знае. Моето име е малко, а нѣма човѣкъ, който да не го повтаря отъ сутринь до вечерь. Твоята брада е най-дългата въ свѣта, но никой не я вижда, освенъ седемтѣхъ твои глупави джуджета. А моятъ носъ се вре навсѣкѫде, всичко подушва, всичко...

Още не изрекълъ думитѣ си, нѣкой се обади отвънъ:

—Хей, вий седемь бѣли мишлета, яде ли ви се качамакъ?

Въ тоя мигъ стана нѣщо съвсемъ неочаквано: легенътъ, каната, гребенътъ, огледалото полетѣха къмъ прозореца, удариха се въ стъклото, и стаята се посипа съ хиляди парченца отъ скѫпоцененъ порцеланъ и кристалъ.

А гласътъ продължаваше да дразни: „Хей вий, седемь бѣли мишлета, яде ли ви се качамакъ?“

Като нѣмаше що да запратятъ, джуджетата грабнаха Мижлинъ, който единственъ не вземаше участие въ борбата съ невидимия врагъ, а само се усмихваше. Дванайсеть рѫце го уловиха и подхвърлиха високо къмъ прозореца, джуджето се промъкна презъ счупеното стъкло и изчезна въ тъмнината.

Следъ ваканцията

Чувамъ пакъ отново
училищний звънъ,
какъ сладко зове ни:
— Динъ, — данъ, — дънъ!

Той вика и кани:
— Тичайте, деца!
И трепкатъ отъ радость
малкитѣ сърдца.

— Елате, дечица,
динъ — данъ — динъ!
чака ви другарски
училищний чинъ.

Елинъ Пелинъ

Веднага се зачу сѫщиятъ гласъ „Благодаря ви за подаръка, джудженца; вашиятъ Мижлинъ ще послужи, за чудесна играчка на моята сестричка Фроса. Поздравете вашия селекбиргонвиртопзонтагдирманрентик . . . който остана безъ опашка. До виждане, до утре!“

(Продължава *въ другия брой*)

Пепо и Гого

I Облогъ, кавга и бой

Пепо носѣше пълна кошница съ черни сливи и срещна по пѫтя си нашия немиренъ Гого.

Живъ дяволъ е тоя Гого! Когато сливитѣ погледна, съ езика си примляска и туй предложение на Пепо направи.

— Ще взема въ рѫката си една слива. Ти познай дали е цѣла цѣленичка или нѣкѫде пукната? Ако познаешъ ще получишъ отъ менъ подаръкъ едно левче. Ако ли не — ще имамъ право да лапна слива, та и да ми дадешъ други още петь сливи.

— Добре! — каза Пепо.

Тогава Гого грабна сливата въ рѫката си и запита:

— Цѣла ли е или не?

— Цѣла! — отговори Пепо. Но въ тоя моментъ Гого стисна юмрукъ, и тя се пукна.

— Виждашъ ли, че не е цѣла! Губишъ. Той лапна смачканата слива и взе още петь, които тури въ джоба си.

Гого взе нова слива.

— Кажи сега каква е? пита Гого

— Цепната, — отговаря Пепо.

Гого показа сливата цѣла, защото не я смачка. По тоя начинъ Гого получи още петь сливи. Така той хитро продължи облога си докато всичкитѣ сливи на Пепо отъ кошничката измъкна, едни изяде, а други въ джобовегѣ си натъпка.

Най-после Пепо схвана шмекерията на Гого, който споредъ отговора или измачкваше или оставяше цѣли сливитѣ.

Като видѣ, че всичкитѣ сливи изгуби, разсърди се Пепо, захвърли кошничката настрана и се сби съ Гого.

— Сега и азъ като слива ще те смачкамъ! — каза Пепо. Нека разберешъ, какъ съ другитѣ се подигравашъ.

Но въ туй време съседътъ бае Цено ги съгледа, дойде при тѣхъ, ушитѣ и на двамата доста силничко подръпна и ги разтърва.

II Споръ

Срещатъ се Пепо и Гого и за почватъ да се препиратъ, кой колко може да скочи.

— Азъ мога да скоча на височина двадесеть сантиметра, — казва Гого.

— Това е нищо! — отговаря Пепо.

— Какъ нищо?

— Нищо, защото азъ мога да скоча повече отъ Айфеловата кула.

— Хе, ти говоришъ глупости! — отговаря Гого. — Ами че Айфеловата кула е по-висока отъ 300 метра!

— Ами че азъ не съмъ казалъ, че ще прескоча 300 метра на височина, ами повече отъ Айфеловата кула.

— Не разбирамъ!

— Много просто! Айфеловата кула въобще не може да скача, а пъкъ азъ мога! — каза Пепо, като се смѣеше отъ сърдце.

БЕЗСТРАШНИЯТЪ

Джоро — Гвериляскиятъ войвода, наистина заслужаваше да бѫде началникъ на чета, като нашата, защото бѣше най-силния, най-безстрашния и най-съобразителния измежду насъ.

На нѣколко пѫти пзпитвахме неговото безстрашие и съобразителность, но той винаги блестящо издържаше изпита

Веднъжъ се обзаложихме, че не може да отиде вечерь въ запустѣлата кѫща на дѣдо Аргиръ рибаря. Джоро ни се изсмѣ презрително:

— Вие сте глупци! Слушате, какво приказватъ бабитѣ!

— Не сѫ бабешки приказки, — настояваше Боянъ Кукумявката. — Дѣдо Аргиръ се е вампирясалъ: преобърналъ се е на кукумявка и е много страшенъ.

— Страхливци! — изгледа ни геройски Джоро и отиде.

Цѣлъ часъ стояхме ние край кривналия стоборъ на дѣдо Аргировата кѫща. Джоро се бѣ промъкналъ презъ единъ счупенъ прозорецъ, и спокойно седѣше въ кѫщата. А като че ли нарочно, тази вечерь, нито една кукумявка не се бѣ спрѣла надъ стрѣхата на запустѣлата кѫща. Тогава Боянъ Кукумявката самъ започна да крещи страшно и диво.

Въ отговоръ на неговитѣ крѣсъци чухме веселия гласъ на Джоро:

— Бояне, на мене такива не ми минаватъ! Млъквай, или като излѣза ще ти скѫсамъ ушитѣ!

Вториятъ случай бѣше още по забележителенъ.

Седѣхме въ разградения дворъ на църквата и приказвахме. Васката измисляше весели истории, които ни караха да се превиваме отъ смѣхъ, Боянъ Кукумявката дѣлаше нѣкаква пржчка, а азъ си плетѣхъ прашка. Джоро се бѣше изтегналъ по гръбъ, хвърлѣше леблебии въ въздуха и се забавляваше да ги лови съ уста.

Въ това време при насъ дойде Петю Лешника. Той бѣше намѣтналъ палтото си и пристѫпяше бавно, замислено. Когато приближи до мене, подаде ми рѫка и учтиво поздрави:

— Добъръ вечерь!

Петю Лешника не се славѣше съ особена учтивость, и азъ се позачудихъ на държанието му, но все пакъ поехъ протегнатата дѣсница. Тя бѣше студена, влажна, безчувствена.

Викъ на ужасъ се изтръгна изъ гърдитѣ ми. Петю се бѣ дръпналъ две крачки назадъ, оставайки въ рѫката ми нѣкаква отсѣчена мъртвешка рѫка. Като обезумѣлъ хвърлихъ страшния предметъ на земята и бѣхъ готовъ да избѣгамъ презъ глава, но стана нѣщо неочаквано.

Стреснатъ отъ моя викъ, Джоро Гвериляскиятъ войвода скочи, повдигна отсѣчената рѫка и такъвъ плѣсникъ залепи съ нея на Петю Лешника, че шапката му отхвърча на два метра.

— Не те е срамъ! — извика Джоро. — Взелъ си да плашишъ него, защо не плашишъ мене, а?

После, като приближи до мене, добави:

— Не се бой, бе! Това е обикновенна кожена рѫкавица пълна съ мокъръ пѣсъкъ!

*

Наистина безстрашно момче бѣше Джоро Гвериляския войвода.

И все пакъ, веднъжъ се уплаши и забърка.

До самиятъ брѣгъ на Марица имаше една стара съборена джамия, около която, като каменна гора стърчаха обли надгробни камъни.

Привечерь, следъ като се изкъпвахме въ рѣката, ние обичахме да седимъ въ гѫстата зелена трева между камънитѣ и да разговаряме.

Една привечерь пакъ така разговаряхме.

Самото мѣсто ни караше да приказваме само чудновати и странни нѣща.

— Азъ знамъ, че духоветѣ не нападатъ децата, — казваше Васката и се озърташе да не би нѣкой духъ да го чуе и да промѣни обичаятъ си, сиречь да започне нападение и върху насъ.

— Какво се озърташъ? — запитахъ азъ. — Нали знаешъ че духоветѣ се явяватъ само следъ полунощь?

— Ами, ами! — прекѫсна ме Петю Лешника, съ видъ на човѣкъ, който познава духоветѣ като рѫцетѣ си. — Ние съ Боянъ Кукумявката, видѣхме вампирясалия дѣдо Аргиръ, посрѣдъ бѣлъ день!

— Е, не бѣше посрѣдъ бѣлъ день! По това време бѣше!

— Какъ го видѣхте, Бояне? — полюбопитствувахъ азъ.

— Като голѣмъ черъ котаракъ. Седѣше на прозореца и очитѣ му свѣтѣха. . .

— На всѣка котка очитѣ свѣтятъ — намѣси се най-сетне Джоро Гвериляския войвода. — Вашиятъ вампиръ е билъ обикновенъ котаракъ!..

— Обикновенъ котаракъ ли? — обиди се Петю Лешника. Ами защо, като ни видѣ, почна да мяука?

— Защото е билъ гладенъ!

— Ами защо, като се прекръстихме, избѣга?

— Слушайте да ви кажа, — почти се нервира Джоро. — Не вѣрвамъ на никакви духове! Ако има духове нека да дойдатъ тука. Ей сега да се покажатъ. Нека задъ оня камъкъ да се покаже нѣкой вампиръ, или нѣкоя вещи...

Той не довърши думата си.

Ние погледнахме къмъ посочения камъкъ и замръзнахме отъ изненада.

— А! — изпищѣхме всички въ единъ гласъ и скочихме, като ожилени.

Задъ камъка се бѣ появила нѣкаква грозна, прегърбена бабичка. Преди да се опомнимъ, Джоро се спусна къмъ тайнствената „вещица“, сграбчи я съ две рѫце, раздруса я здраво и стовари отъ горе й юмрука си.

„Вещицата“ бързо започна да се кръсти и съ всички сили запищѣ:

— Олеле, Божичко! Убиха ме! Разбойници ме убиха! Олелеле! Нѣма ли добрн хора да ме спасятъ! . .

Ние не знаехме да плачимъ ли, да се смѣемъ ли. Защото въ лицето на „нечестивия“ духъ познахме бедната, глуха баба Петранка, дошла въ това запустѣло мѣсто да си бере коприва или лопушъ за чорба.

Джоро пустна жертвата си и смутенъ тръгна къмъ пѫтя.

Ние го последвахме. Разбира се, никой не смѣеше да му заговори. Бояхме се, че той може и нѣкого отъ насъ да смѣтне за духъ и добре да го отупа.

Змей Горянинъ